

BRATRSKÁ NÁKLONNOST

2) CTNOSTI

Zpočátku jsem vůbec netušil, že se Bůh rozhodl mne vyučovat a vychovávat podle Petrova schematu 2P1,5-7, toho jsem si všiml až později. Biblickou paralelu své cesty i zápasu jsem viděl především v Exodu, čili v průchodu mořem a v putování pouští. Byl to pro mne velmi názorný a srozumitelný obraz toho, co se ode mne žádá. Vyjít z Egypta, ze starého způsobu života a spolehnout se na Pána, že mne nenechá ve „štychu“, že mne zaopatří a zdárně dovede do zaslíbené země. Myslím, že ten obraz je srozumitelný pro každého „Egyptana“, člověka, který ještě nezná Bibli a jehož smýšlení je stále ještě podle těla a podle běhutosti tohoto světa. Bůh to všechno vidí a ví, že na nás nemůže a ani nechce navalit všechny své věci najednou. I když zároveň platí, že Bůh udílí svého Ducha v plnosti (ne po částech) a pokud jsme ho přijali už v Egyptě, jsme také už v Egyptě v plnosti spasení a oddělení pro všechny Boží věci. Průchod mořem je pak paralelou křtu a ten je zas obrazem hrobu, kde definitivně umíráme světu (Egyptu), čili starému životu, pak už vycházíme na poušť a putujeme do zaslíbené země. Na poušť se nedostaneme jinak, než skrze křest (zásadní předěl) a po křtu pak následuje nějaká ta poušť vždycky. Ježíš také po křtu vyšel na poušť.

Věděl jsem, že mne nečeká nic příjemného, hodně jsem experimentoval se zdravím i se životem, ve své pýše jsem si myslel, že ty experimenty s drogama a okultní literaturou zvládám, nakonec obojí ovládlo mě. I když jsem prožil okamžité vysvobození od touhy po marihuaně, v jednom kuse jsem musel čelit neodolatelné touze si něco dát (alkohol, kafe, kolu, dorty, čokoládu, apod.), na vše se brzy vytvářel tzv. „přesmyk závislosti“ a vše se po krátkém čase stávalo novou drogou, jejíž další pravidelné užívání mne citelně jakoby zatlačovalo do tělesnosti, rozpouštělo „Boží zbroj“ (Efezským 6,13-17) a rušilo moc i schopnost modlitby.

Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete. (Galatským 5,17)

Když jsem to přehnal s experimentama, musel jsem nést zodpovědnost. Připadal jsem si jako kluk, který to přehnal při sáňkování a sjel hluboko do rokle, do neuježděného sněhu ve vysoké trávě, kam už jiné děti nejezdí a kde se nedá chodit. A teď ještě ten neuvěřitelný krpál, který musím vyšlapat zpátky, abych se dostal k ostatním. Stálo to svezení vůbec za to? Navíc se smráká a dostavuje se únava. Takový úděl může potkat každého, kdo experimentuje s drogou a okultismem. Ne všichni ostatní v církvi si uvědomovali ten rozdíl a já věděl, že mezi nimi nebudu nijak excelovat. Také jsem neustále zápasil s temnými myšlenkami od Satana, který mne začal nenávidět a stále si na mne dělal nárok. Všechno se zduchovňovalo, ve všem jsem viděl všelijaká znamení, třeba i související s Bibli a zpočátku jsem těžko rozpoznával, že to asi všechno nemůže být od Boha. Až o několik let později měl ke mně jeden prorok ze Zimbabve (skupina Vinesong) slovo od Pána, že mne Pán povede dál, abych už přestal chodit podle znamení a začal chodit vírou podle Slova. Počátek pouště byl tedy pro mne dost krušný a nikde nebylo vidět žádné dobré vyhlídky. Bůh se mne ale ujal a začal mne vyučovat.

Pánu na počátku mého putování pouští ani tak nevadilo, že si musím občas dát pivo, to spíš vadilo mně, protože mi nikdy jedno nestačilo a vždycky jsem musel se džbánkem běžet pro několik dalších a po nich jsem se vždy znovu a znovu ocital na dně rokle. Pánu se nelíbilo mé chování. Stále jsem chodil do hospod a scházel se se starými hospodskými kamarády. Myslel jsem si, že když se směle přiznám ke Kristu, bude to dostatečné alibi, abych tam mohl chodit dál. Provokoval jsem hosty a pokoušel tak Pána, že mě bude chránit, aby mi nikdo nedal přes hubu. Například se stalo, že jeden člověk v hnědé kožené bundě si dobíral mého kamaráda. Když odešel na záchod, tak můj kamarád prohlásil, že se ho bojí, že asi proti němu něco má, že prý mu chce ublížit a chtěl jít pryč. Řekl jsem mu: „Neboj se, kdyby něco, tak já ho přeexkluju na sebe, mně ublížit nemůže, já mám Pána.“ Když se ten člověk vrátil ke stolu, opravdu za chvíli začal: „Támhle ten člověk se mi nelíbí, vypadá jako bejvalej estébák, takový bych stavěl ke zdi!“ a ukazoval na mého kamaráda. Bez rozpaků jsem mu v klidu řekl: „To ale není vod tebe hezký, příteli, že tohle říkáš, jestli sis nevším, tak se tu v klidu bavíme vo Bohu, máme demokracii, tak se to smí a jestli chceš, tak se demokraticky můžeš zapojit, my tě nevyháníme a jestli né, tak dej pokoj. Petr žádnej estébák nikdy nebyl, to samý bych přece já moh' říct třeba vo tobě. Estébákům taky jako tobě vadilo, když se někdo v hospodě bavil vo Bohu a taky nosili takový hnědý kožený bundy jako máš ty, ale já neříkám, že si estébák, bav se klidně s náma vo Bohu, nám nevadíš, my tě máme rádi.“ Ten člověk mi neudělal nic, za chvíli vstal, klepnul kloubama do stolu a odešel. Všichni kamarádi obdivovali mojí odvahu, já jsem je však ujišťoval, že to zařídil Pán. Když jsem pak přišel domů, dostal jsem vyhubováno od Pána. Nejdříve jsem se začal modlit, abych poděkoval Pánu, za to jak to dobře zařídil. V tu chvíli z knihovny ze shora spadla dřevěná hůlka. Jsem výtvarník a měl jsem několik dlouhých modelářských špejlí volně ložených na knihovně. Sama od sebe se žádná nemohla pohnout tak, aby právě v té chvíli s lomozem spadla. Víím, že to bylo znamení od Pána. Hned se mi vybavila kuchyňská kredenc našich rodičů, kde měl táta stejným způsobem volně loženou rákosku. Kolikrát stačilo, aby táta po ní jen sáhnul, už jsme byli s bráchou hodní. Zároveň jako bych slyšel tátův hlas: „Tak tyhle kamaráčovty přestanou!“ Víím, že tu větu mi táta určitě někdy říkal. Okamžitě jsem vystřízlivěl, vypil jsem totiž v té hospodě několik piv, ale dobře mi nebylo, padla na mě veliká bázeň. Jasně jsem vnímal, jak Pán říká do mého svědomí: „To bylo naposledy, příště tě už chránit nebudu.“

Takových zážitků jsem měl v té době celou řadu, tenhle však byl nejvýraznější. Nejdříve jsem vůbec nic nevěděl o hříchu úst. Myslel jsem si, že hříchem proti bližnímu, je pouze to, když mu fyzicky ublížím, nebo mu něco ukradnu, ale když o něm prohlásím, že je to blbec, tak to nemá žádný dopad ani na něho, ani na mě. Ježíš ale říká něco jiného:

„To však, co z úst vychází, jde ze srdce, a to člověka znesvědčuje. Neboť ze srdce vycházejí zlé myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky. To jsou věci, které člověka znesvěcují, ale jíst neomytýma rukama člověka neznesvěcuje.“ (Matouš 15,18-20)

Ježíš měl takovou moc svého Slova, že když něco řekl, stalo se to. Ježíš nám sám na sobě ukazoval, o co jsme hříchem přišli. Zavolal na mrtvolu a ona vstala. Takovou moc ve svých ústech nemá nikdo. Moc slova však nepřestala platit ani u nás. Slovem totiž, pomluvou, nebo kletbou můžeme druhému ublížit víc, než si umíme představit a co víc i sami sebe tím znesvěcujeme. Zděsil jsem se, když jsem si to uvědomil. Jak mohu vejít do odpočínutí a do Boží přítomnosti, když mluvím sprostě? To, co má být spaseno a co přijde před Boha je přece moje nitro. Hned jsem se rozhodl, že přestanu mluvit sprostě a brát Boží jméno nadarmo. Vůbec jsem netušil, jak to nepůjde. Připadalo mi, že je to horší závislost, než s tím pivem.

...ale jazyk neumí zkrotit nikdo z lidí. Je to zlo, které si nedá pokoj, plné smrtelného jedu. (Jakubova 3,8)

Vůbec jsem netušil, že nemám pod kontrolou své mluvení. Myslím, že mi to trvalo asi dva roky, než jsem přestal používat sprostá slova v řeči, zvláště při rozčilení. Bůh mi nedal okamžitý nadpřirozený dar vysvobození, jako s kouřením, nebo fetováním. Asi proto, že jde o naše nitro a svobodnou vůli. Pán mi ale pomáhal, hlídal moje svědomí i ústa a na každé špatné slovo mě upozorňoval. Mnohem déle trvalo vytěsnit taková slova i z mysli. Když jsem rozlobený, objevují se tam sprostá slova někdy ještě teď po 20-ti letech a to není dobře. Myslel jsem si, že tahle sebekázeň a sebekontrola mne čeká na dlouhé roky jako jediný způsob křesťanského života a vůbec jsem si netroufal přemýšlet o jiných věcech, které mě dříve zajímaly, o umění, o vesmíru, o čase a prostoru, nebo o smyslu života a podstatě věcí. Myslím, že to takto trvalo asi půl roku a pak se stala zvláštní věc. Zase jsem chtěl v modlitbě řešit svůj morální profil, ale Pán jako kdyby vzal v knize 150 stránek najednou a otevřel moji mysl na úplně jiném místě a řekl: „Tak a teď budeme probírat tvé filosofie.“ Nejdříve jsem tomu nechtěl věřit, myslel jsem si, že to je pokušení, ale nebývalý pokoj v srdci mne ujišťoval, že je to Duch svatý. V kázání se totiž říkalo, jak je filosofie neužitečná, ba nebezpečná. Skoro se mi chtělo zákonicky oponovat jako Petr, který odmítal jíst nečisté pokrmy (Sk 11,8). Ještě chvíli jsem namítal: „Ale Pane, vždyť ještě nejsem hotov, stále mám hříšné myšlenky, mluvím sprostě a občas hrozně nadávám.“ Ale Pán jakoby znovu odpověděl: „Já vím, to je pravda, ale teď jsem se rozhodl, že s tebou budu probírat tvé filosofie.“